

CEVDET KARAL

TOZ TOPLA GETİR

Kabaran saçlarını dağa doğru
Ve incideki kutsal boşluğu
Tenindeki son köpüğü
Gözleri kamaşan çocuğu
Sen oradan topla getir

O denizin tuzunu
Yosun ve iyot kokusunu
Yanağına kur yapan bulutu
Ve çok üşüyen yerlerini
Sen oradan topla getir

Yan yana acemi ellerimiz
Biz biraz sevgili biraz kardeşiz
Bizi doğuran
Aynı şehir

Bana biraz kum getir
Daha kurumamışken tenin
Bir yerini açıkta bırakmış
Ve örtmüş bir yerini senin

Biri bana sanki seslenmiş
Bir şey yalayıp geçmiş
Bir şeye bakarken içimi
Güneş doğar doğmaz konuşan bir çocuk
Görseler tanımazlar arkadaşın olan Meryem'i

Ben çocukken çatlamış bir aydım yıldırımla
Dikiş yerlerinde kirpikler görürsün hâlâ
Sen oradan toz topla getir bana

Dalından memnun bir yaprakmış senin çocukluğun
Tek ağaçlı bir avluda
Gelip konabilirmiş o yaprak saçlarına
İnsan ister bazen bir ağaç olmayı da

Döneceksin, dön doğduğun denizden
Doğduğum yerlerin rüzgârına söyledim
Tutacak ayak izlerini aklında

Deniz dediğin
Dişleri çivit mavisi bir deli
Bir cezbedir dini tekrarlar aynı kelimeyi
Gök davranır tutar çocukların ayaklarından
Ellerini ve başlarını suya biraz birden değdirir
Sen o boğulma sevincinden al bana getir

Ben şimdi tersinden okuyorum ya tüm heceleri
Ah değilse ne gibidir hepsi

Yaranı iyileştirsin diyedir ve değildir
Bende kaçak ve güzeldir derin keser belki
Bir gözü milattan öncesi yeni uyanmış diğeri
Söyle kan akıtan kanı durduran hangisi

Mezara konan gül
Biliyorsun solar hangi hızla
Ben sevmekten bunu anladım yıllarca

Bir makas söyler ya bazen bazı sözleri
Ben ikiye biçtim caddesinden bir şehri
Hiç dudak dudağa gelmemiş iki İstanbul denizi
Kaptanlar o zaman gelinlik diken terzi

Aşk karda eriyen güneşti

Doğduğum yerden deniz getir sargı bezi
Tuz ve hikâyemin gerisini